

mateix, però, ho fan de manera que els hi resulti econòmic i ho aconsegueixin explotant al metge---element indispensable---; no pagant-lo o bé retribuint-lo a sota preu.

Als Hospitals tothom cobra menys els metges, als Hospitals tot té el seu valor, menys el servei mèdic.

L'assegurança social de malaltia esdevé una cosa semblant, fins hi han hagut casos en diverses nacions, que l'assegurança social ha estat camp de negocis bruts i de fallides fraudulentes en les quals els metges, amb tot i haver treballat a sota preu, han estat estafats de centes mils de pessetes.

Ací anem en camí de la implantació de l'assegurança social i hi ha qui ho creu immediat, jo ho considero avui com avui irrealitzable, però és ben segur que un dia o altre arribarà. I quan això s'implanti, què passarà?

Farem els metges d'ací com els pobres companys alemanys que són esclaus de les Caixes d'Assegurança i estan a mercè dels dirigents en holocaust dels quals sacrifiquen el secret professional i l'economia, i també a mercè dels clients i que en contentament d'ells sacrifiquen la dignitat, certificant malalties imaginàries quan ells ho demanen?

Permetrem que es retribueixi el treball del metge durant un mes per una quantitat inferior al preu d'una afaitada?

Tots els antecedents fan creure-ho així. Avui, sense assegurança social, ja vivim en un panorama deplorable.

En aquest panorama s'hi veu el contracte de treball dels metges madrilenys que per 35 cèntims visiten durant un mes a un soci.

Hi ha els rurals amb iguals familiars de 8, 10 i 12 pessetes l'any.

Hi ha les companyies que donen assistència mèdica que tenen metges preufetaires que fan tanta feina com es presenta per 125, 200 i 250 pessetes mensuals.

Hi ha mútues que recluten metges per als seus dispensaris oferint-los 50 pessetes cada mes, i algunes cap pesseta, donant-los, en canvi, la possibilitat de donar-se a conèixer si entretant no es moren de jam.

Hi ha els Hospitals en els quals els metges no solament no cobren, sinó que per aconseguir una plaça ofereixen deixes o bé fan despeses a compte propi, arranjant-se amb el seu peculí un recó més o menys higiènic de l'Hospital.

Hi ha les companyies d'accidents del treball, organismes especulatius al servei del capitalisme, que paguen al metge amb unes tarifes més baixes que les dels hospitals més pobrement retribuïts.

Hi ha el dret de canviar serveis mèdics per sigrons i mongetes.

Hi ha el dret d'intentar de rebentar l'equilibri econòmic d'una classe per tal de sostenir un fastuós palau que justifiqui exorbitàncies en les notes o factures als grans rics.

Si tot això es permet, no cal creure que permetrem i avalarem amb el nostre silenci qual-sevulla organització d'Assegurança Social, encara que aquesta es faci a base mercantil? Quin dubte hi ha!

Ho permetrem, i una vegada permès i en marxa, empobrirà ràpidament els metges, ens degradarà socialment i moralment i quan ja la misèria conegui les nostres entranyes, quan ja a canvi d'un mos de pa siguem capaços de tots els rebaixaments i de totes les vileses, aleshores reaccionarem, però serà tard. Estarem situats en un pla tan inferior que la nostra rehabilitació, d'ésser possible, serà llarga, llarguíssima; no tant, però, com serà llarg el temps que es recordarà el nostre rebaixament i la nostra desaparició com a valor ètico-social.

És hora de responsabilitats, i elles són per a tothom, però d'una manera extraordinària per aquells que es diuen guardadors dels interessos morals i materials de l'estament.